

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň JUDr. Olgy Petrové a Mgr. Pavly Polednové ve věci

žalobkyň: a) I. S. [redacted] narozená dne [redacted]
b) N. S. [redacted], narozená dne [redacted]
c) B. S. [redacted] narozená dne [redacted]
všechny bytem [redacted]
všechny zastoupeny advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Bělehradská 643/77, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody 490 932 Kč s příslušenstvím a nemajetkové újmy 127 500,50 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyň i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. srpna 2019, č.j. 14 C 154/2011-441

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. **potvrzuje**, ve vyhovujícím výroku I. co do zaplacení částky 490 932 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 28.4.2012 do zaplacení a ve výroku III. o nákladech řízení se **zrušuje** a věc se v tomto rozsahu **vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

II. Nařizuje se, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný soudce téhož soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

Odůvodnění:

1. Původní žalobce █████ S █████ S █████ se žalobou došlou soudu dne 27.10.2011 domáhal na žalované zaplacení náhrady škody a nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena trestním řízením, které bylo zahájeno dne 15.3.2004 a skončilo dne 28.4.2011, kdy mu bylo doručeno usnesení Městského státního zastupitelství v Praze o zamítnutí stížnosti proti usnesení Obvodního státního zastupitelství v Praze 1, kterým bylo trestní řízení zastaveno, neboť posuzované skutky nejsou trestným činem a není důvod pro postoupení věci jinému orgánu. Z titulu nezákonného rozhodnutí požadoval náhradu nákladů obhajoby ve výši 664 182 Kč, ušlý zisk ze závislé činnosti ve výši 5 135 758 Kč, ušlý zisk z podhodnoceného prodeje akcií ve výši 1 297 670 Kč. Rovněž žádal náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním trvajícím sedm let a jeden měsíc (od 15.3.2004 do 28.4.2011) ve výši 182 500,50 Kč. Nárok uplatnil u žalované dne 27.10.2011.
2. Žalovaná souhlasila s tím, že nárok u ní byl uplatněn dne 27.10.2011, poukazovala na to, že žalobci poskytla na základě mimosoudního jednání 55 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu a 173 250 Kč na náhradě škody představující náklady na obhajobu.
3. Usnesením ze dne 4.4.2013 bylo řízení o zaplacení částky 228 250 Kč zastaveno z důvodu částečného zpětvzetí žaloby.
4. Původní žalobce dne 27.4.2013 zemřel. Soud I. stupně usnesením ze dne 30.7.2014 č.j. █████ které nabylo právní moci dne 28.8.2014, rozhodl, že v řízení bude pokračováno se současnými žalobkyněmi, dědičkami původního žalobce.
5. Rozsudkem ze dne 30.3.2013 č.j. 14 C 154/2011-208 soud I. stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyním 490 932 Kč s příslušenstvím, příslušenství z částky 167 730 Kč a 5 520 Kč, vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu o zaplacení 5 135 758 Kč a o zaplacení 1 297 670 Kč zamítl (výrok II. a III.), řízení co do 228 250 Kč zastavil (výrok IV.), žalobkyním uložil povinnost zaplatit žalované náklady řízení 2 100 Kč (výrok V.). Po provedeném dokazování a právním posouzení věci dospěl k závěru, že žalobce má nárok na náhradu nákladů obhajoby za úkony činěné substitutem, že je důvodné navýšit všechny náklady obhajoby na trojnásobek pro složitost a časovou náročnost úkonů obhajoby s ohledem na mimořádnou obtížnost a složitost trestního řízení. Nárok na náhradu ušlého zisku důvodným neshledal pro nedostatek příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzeným ušlým ziskem.
6. K odvolání všech účastníků Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16.2.2017 č.j. 17 Co 249/2016-258 rozsudek soudu I. stupně v zamítavých výrocích o věci samé II. a III. potvrdil (výrok I.), ve vyhovujícím výroku I. ohledně částky 490 932 Kč s příslušenstvím a ve výroku V. o nákladech řízení rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.). Ztotožnil se se závěrem soudu I. stupně, že mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzeným ušlým ziskem není dána příčinná souvislost. Rozhodnutí o nákladech obhajoby měl za vadné, neboť nebylo provedeno dostatečné dokazování, soud I. stupně se nezabýval obranou žalované, že některé účtované úkony právní služby nebyly provedeny, neboť se úkonů v trestním řízení neúčastnil ani právní zástupce žalobce ani jeho substitut, poukázal na to, že důvodnost navýšení odměny obhájce na trojnásobek nebyla podložena, že je třeba porovnávat jednotlivé úkony právní služby, za které je požadován trojnásobek, s úkony běžnými, na judikaturu vztahující se k výkladu ust. § 12 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a na skutečnost, že doba trvání celého trestního řízení (kterou soud I. stupně nesprávně uvádí jako dobu 10 až 11 let) není rozhodující pro posouzení důvodnosti zvýšení odměny na trojnásobek. Konstatoval, že odvoláním nebyl dotčen výrok IV. o částečném zastavení řízení, ani část výroku I. co do úroku

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

- z prodlení z částek 167 730 Kč a 5 520 Kč, že soudem I. stupně nebylo rozhodnuto o nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 127 500,50 Kč.
7. Dovolání žalobkyň proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.2.2017 č.j. 17 Co 249/2016-258 bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.10.2018 č.j. 30 Cdo 4684/2017-297, jejich ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 30.9.2019 č.j. III. ÚS 165/19-514.
 8. Nyní napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyním 490 932 Kč s příslušenstvím, příslušenství z částky 167 730 Kč a 5 520 Kč, vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu o zaplacení 127 500,50 Kč s příslušenstvím (výrok II.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyním náklady řízení ve výši 245 872 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jejich právního zástupce (výrok III.).
 9. Konstatoval, že předmětem řízení zůstal nárok na náhradu nákladů obhajoby a nárok na náhradu nemajetkové újmy. Po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že původní žalobce byl trestně stíhán od roku 2001, že trestní stíhání trvajícím v přípravném řízení téměř 10 let bylo pravomocně skončeno 28.4.2011, že trvalo 11 let, následně bylo zastaveno, neboť skutky pro které bylo zahájeno nejsou trestnými činy, že žalobce celkově uhradil na nákladech obhajoby 664 182 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, na základě průběžně vystavených faktur. Popsal zjištění z trestního spisu ohledně úkonů sporovaných žalovanou, s tím, že sporované úkony byly dohledány.
 10. Po právní stránce věc posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. Dospěl k závěru, že odpovědnostní titul je dán, že je dána příčinná souvislost mezi náklady obhajoby a nezákonným rozhodnutím, že původnímu žalobci vznikla v souvislosti s vynaložením nákladů na obhajobu škoda. Měl za to, že pokud byly původnímu žalobci vyplaceny náklady obhajoby za jiné, dříve probíhající trestní řízení ve výši trojnásobku odměny advokáta, je na straně žalobkyň legitimní očekávání, že i náklady obhajoby za posuzované řízení budou vyplaceny v trojnásobné výši.
 11. Pokud jde o navýšení sazby mimosmluvní odměny obhájce až na trojnásobek dle ust. § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dospěl k závěru, že je ve vztahu ke všem vykonaným úkonům právní služby důvodné. Dovodil, že navýšení odměny je v tomto případě dáno mimořádnou složitostí a náročností trestního řízení, které se týkalo závažné hospodářské kriminality, že se obhajoba musela vyrovnat s náročnou trestněprávní problematikou, která vyžadovala znalost mezinárodního bankovního práva a měla mezinárodní přesah, že se obhajoba musela orientovat v odborných vyjádřeních, znaleckých posudcích, auditorských zprávách, zohlednil mimořádnou složitost, časovou náročnost úkonů obhajoby i celkovou délku řízení (10 let). Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.1.2019 sp. zn. 30 Cdo 4016/2016 ve věci (spoluobviněného původního žalobce) ██████ K█████ na skutečnost, že samotné orgány činné v trestním řízení potvrzovaly složitost projednávané trestní věci. S touto argumentací žalobě výrokem I. vyhověl.
 12. Žalobu o náhradu nemajetkové újmy výrokem II. zamítl s tím, že nemajetková újma není způsobitelná k dědění, je nárokem osobní povahy, který smrtí poškozeného zaniká.
 13. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., žalobkyním přiznal náhradu za právní zastoupení, za 20 úkonů právní služby po 9 860 Kč, 20 režijních paušálů, včetně daně z přidané hodnoty.
 14. Rozsudek napadly odvoláním žalobkyně i žalovaná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

15. Žalobkyně brojily proti zamítavému výroku II. rozsudku soudu I. stupně. Tvrdily, že s ohledem na účinnost zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále také jen o.z.) a rozhodovací praxi ESLP jim svědčí procesní nástupnictví po █████ S█████ S█████ ve smyslu ust. § 107 odst. 2 o.s.ř. Odkazovaly na rozhodnutí NS ze dne 24.4.2013 sp. zn. 30 Cdo 2396/2012, dovolávaly se ust. § 1475 odst. 2, § 3069, § 3030 o.z. Tvrdily, že „Je tak na místě, aby byl značně specifický právní případ žalobkyň posouzen podle principů spravedlnosti ve smyslu ust. § odst. 2 občanského zákoníku, dle kterého by jim jako osobám blízkým obviněnému mělo svědčit i procesní nástupnictví ve smyslu ust. § 107 odst. 2 o.s.ř.“. Poukazovaly na to, jaká podání činila žalobkyně a) v průběhu trestního řízení, které bylo vedeno vůči █████ S█████, jak byl █████ S█████ poškozen trestním stíháním a jeho medializací, že i jeho rodina (manželka, tehdy nezletilé dcery, nemocná matka) se ocitla v mimořádně psychicky náročné životní a sociální situaci. Navrhly, aby rozsudek soudu I. stupně byl v napadeném výroku II. zrušen a aby mu věc byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení.
16. Žalovaná brojila proti vyhovujícímu výroku I. co do zaplacení částky 490 932 Kč s příslušenstvím a výroku III. o nákladech řízení. Zdůraznila, že meritem sporu je otázka, zda je oprávněný požadavek žalobkyň na trojnásobek obhajného ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Namítala, že rozsudek soudu I. stupně stále vykazuje vady, že jeho právní posouzení je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, že nebyl respektován pokyn odvolacího soudu obsažený v předcházejícím rozhodnutí ze dne 16.2.2017, že soud I. stupně opět toliko převzal tvrzení žalobkyň o provedených úkonech právní služby, sice uvedl úvahy, proč se jednalo o složitou věc, nicméně tyto nejsou dostačující. Odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4016/2016, na závěry tam uvedené a zdůraznila, že samotná složitost trestní věci neznamená, že by za všechny úkony právní služby mělo být paušálně poskytnuto mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny. Měla za to, že je nutné, aby každý provedený úkon právní služby byl zkoumán jednotlivě a aby bylo posuzováno, zda ten který úkon je či není mimořádně složitý ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Soudu I. stupně vytýkala, že takto nepostupoval. Vznášela pochybnosti o tom, že by každý úkon provedený v trestním řízení, za který žalobkyně požadují trojnásobnou náhradu, byl mimořádně složitý, když se jedná téměř výlučně o účast při výslechu svědků, přičemž některé výslechy trvaly velmi krátkou dobu 10 až 15 minut. Rovněž namítala, že soud I. stupně opět nesprávně hovoří o celkové délce trestního řízení v trvání 10 let, přestože se jednalo o dobu 7 let a tato skutečnost nemá na výši odměny vliv. Nesouhlasila s názorem soudu I. stupně o legitimním očekávání náhrady odpovídající trojnásobku odměny na straně žalobkyň jen z toho důvodu, že jejich právní předchůdce byl takto odškodněn za jiné řízení. Poukazovala na to, že každý obhájce je odborníkem na konkrétní oblast práva, že pokud advokát v projednávané věci převzal obhajobu, musel disponovat potřebnými znalostmi (etický kodex ČAK), že JUDr. Marek Nespala se zabývá v trestním právu zejména obhajobou a zastupováním poškozených v oblasti hospodářské, majetkové a násilné trestné činnosti, obhajobou ústavních činitelů, členů vrcholných kolektivních vedení bank, investičních fondů a družstevních záložen, členů orgánů moci zákonodárné, výkonné a prezidenta republiky. Rovněž namítala, že extrémní složitost trestního řízení nelze dovozovat z názoru dohledového státního zástupce. Výslovně brojila i proti výši nákladů řízení, které byly přiznány i za jednání, která se nekonala.
17. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované trvaly na potvrzení výroku I. rozsudku soudu I. stupně pro jeho věcnou správnost. Zdůraznily, že náklady obhajoby byly původním žalobcem uhrazeny, že obviněný má právo se hájit prostřednictvím obhájce, že má vůči státu právo na náhradu škody v případě trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby či zastavením trestního stíhání (nález Ústavního soudu ze dne 20.2.2013 sp. zn. II. ÚS 1540/11). Souhlasily se závěry soudu I. stupně pokud jde o legitimní očekávání trojnásobku mimosmluvní odměny,

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

o důvodnosti požadavku na náhradu trojnásobku mimosmluvní odměny s ohledem na mimořádnou náročnost a obtížnost jednotlivých úkonů právní služby a celého trestního řízení.

18. V průběhu odvolacího jednání žalobkyně poukazovaly na to, že žalovaná odkazuje na některé úkony právní služby, které by neměly být odměňovány trojnásobnou sazbou, ohledně jiných však žádné námítky nevznáší. Žalovaná k tomu uvedla, že nevylučuje, že některé z provedených úkonů právní služby v trestním řízení by mohly být odškodněny trojnásobnou odměnou, avšak nelze tak učinit paušálně, jak postupoval soud I. stupně, je třeba zkoumat každý jednotlivý úkon.
19. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek, v mezích odvoláním dotčených, včetně řízení, které mu předcházelo dle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyň není důvodné, odvolání žalované je opodstatněno.
20. Odvolací soud se nejprve zabýval otázkou, zda nárok na náhradu nemajetkové újmy zanikl, či zda se jedná o nárok, který mohl po smrti původního žalobce S S přejít na současně žalobkyně. Dospěl k závěru, že tento nárok smrtí původního žalobce dne 27.4.2013 zanikl, neboť se tak stalo před 1.1.2014, před účinností zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (dále také jen o.z.), tedy podle předcházející právní úpravy.
21. Podle ust. § 3069 o.z. při dědění se použije právo platné v den smrti zůstavitele.
22. Podle ust. § 579 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník (obč. zák.) smrtí věřitele právo zanikne, bylo-li plnění omezeno jen na jeho osobu; zanikne i právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění.
23. Podle ust. § 1475 odst. 2 o.z. pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele, kromě práv a povinností vázaných výlučně na jeho osobu, ledaže byly jako dluh uznány nebo uplatněny u orgánu veřejné moci.
24. Vzhledem k tomu, že právní předchůdce žalobkyň zemřel dne 27.4.2013, tedy za účinnosti obč. zák., dle něhož byl nárok na náhradu nemajetkové újmy vázán na osobu poškozeného bez ohledu na to, zda byl uznán nebo uplatněn u orgánu veřejné moci, zanikl, nestal se předmětem dědického řízení, nepřešel na dědice, tudíž ani nemohl přejít na žalobkyně. Ust. § 1475 odst. 2 o. z. v dané věci nelze aplikovat, jiná situace by byla, pokud by právní předchůdce žalobkyň zemřel po 1.1.2014 (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.4.2017 sp. zn. 25 Cdo 3556/2016 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 133/2018, ze dne 18.4.2017 sp. zn. 30 Cdo 89/2015, ze dne 20.2.2019 sp. zn. 25 Cdo 4873/2017).
25. Odvolací soud s ohledem na závěr, že na žalobkyně nepřešel, ani nemohl přejít nárok na náhradu nemajetkové újmy po právním předchůdci, neboť jeho úmrtím zanikl, rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.
26. Žalobkyně v odvolání argumentovaly ust. § 3030 o.z., dle něhož platí, i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I., a dovozovaly, že s ohledem na princip spravedlnosti a vyslovené přesvědčení, že i ony samy trestním stíháním jejich právního předchůdce trpěly, by jim měla být náhrada nemajetkové újmy přiznána. Touto cestou se žalobkyně domáhají přisouzení zaniklého, tedy neexistujícího nároku, jinak řečeno nároku, ohledně něhož nemají aktivní věcnou legitimaci, což není možné. Pokud žalobkyně argumentují svojí újmou v průběhu trestního řízení, je nutno zdůraznit, že předmětem tohoto řízení není a nebyl nárok na náhradu jejich nemajetkové újmy, ale nárok na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

nemajetkové újmy jejich předchůdce, ony samy za sebe žádné nároky neuplatnily, tudíž je jejich odkaz na rozhodnutí NS ze dne 24.4.2013 sp. zn. 30 Cdo 2396/2012 zcela nepřipadný.

27. Výrokem I., v odvoláním napadené části, rozhodl soud I. stupně o náhradě majetkové újmy, která měla vzniknout právnímu předchůdci žalobkyní v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. Odvolací soud se v první řadě zabýval otázkou, zda tento nárok na žalobkyně přešel smrtí jejich právního předchůdce, tedy zda je dána jejich aktivní věcná legitimace, a dospěl k závěru, že tato otázka zatím nebyla soudem I. stupně řešena. Žalobkyně jsou sice dědičkami po zemřelém S. S. ale předmětný nárok nebyl v dědickém řízení projednán, tedy není zřejmé, zda všechny, případně která z nich, tuto pohledávku vůči státu nabyly. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6.2.2014 č.j. bylo určeno, jaký majetek po zůstaviteli patří do dědictví, byla schválena dohoda žalobkyní o vypořádání dědictví, pohledávka vůči státu z titulu náhrady škody však v dědickém rozhodnutí nefiguruje.
28. Soud I. stupně sice usnesením ze dne 30.7.2014 rozhodl o tom, že v řízení bude pokračováno s žalobkyněmi, jako dědičkami původního žalobce, ovšem otázkou, který z dědiců podle výsledku dědického řízení převzal právo nebo povinnost, o něž v řízení jde (§ 107 odst. 2 o.s.ř.) se nezabýval. Právní úprava dědického práva vychází z principu ingerence státu při nabývání dědictví, k nabytí dědictví zůstavitelovým dědicem nedochází jen na základě smrti zůstavitele, ale dědictví po každém zůstaviteli musí být projednáno a rozhodnuto soudem, dědicem zůstavitele se rozumí ten, komu soud v usnesení o dědictví potvrdil nabytí dědictví jako jedinému dědici nebo nabytí dědictví podle dědických podílů, popřípadě kdo byl (jako dědic) účastníkem soudem schválené dohody o vypořádání dědictví (rozhodnutí NS ze dne 30.10.2015 sp. zn. 21 Cdo 4110/2014). Usnesení o tom, s kým bude na místě zemřelého účastníka v řízení pokračováno, představuje pouze řešení otázky procesního nástupnictví a nepředurčuje věcnou legitimaci při rozhodování o věci samé. Žalobkyně smrtí zůstavitele nabyly dědické právo, ale nenabyly předmětnou pohledávku, neboť o ní nebylo v dědickém řízení rozhodnuto. Jestliže o nároku, který je předmětem tohoto řízení nebylo v dědickém řízení po S. S. rozhodnuto, je na žalobkyních, aby zahájily řízení o doprojednání dědictví, k tomu jim musí být dán v tomto řízení prostor.
29. Již na základě shora uvedeného je dán důvod k zrušení rozsudku soudu I. stupně v napadeném výroku I., dle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť řízení bylo zatíženo vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí.
30. Dalším důvodem pro zrušení rozsudku soudu I. stupně v napadeném výroku I. je nepřezkoumatelnost rozsudku. Soud I. stupně se neřídil názorem odvolacího soudu vysloveným v předcházejícím rozhodnutí ze dne 16.2.2017, neřídil se ani závěry vyslovenými v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2019 sp. zn. 30 Cdo 4016/2016, které bylo vydáno v obdobné věci, ačkoliv na toto rozhodnutí opakovaně odkazoval. O zvýšení mimosmluvní odměny za právní služby dle ust. § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. rozhodoval paušálně, aniž by hodnotil obtížnost a náročnost jednotlivých úkonů právní služby, které byly ze strany obhájců, příp. substitutů v trestním řízení provedeny. Pro stručnost lze uvést, že odvolací argumentace žalované je opodstatněna. Soud I. stupně opět nesprávně hovoří o tom, že trestní řízení trvalo 10 příp. 11 let, ačkoliv trvalo 7 let a tato okolnost nemá žádný význam pro rozhodnutí o nákladech obhajoby, z trestního spisu sice činil zjištění o tom, jaké úkony, kdy a v jaké délce byly provedeny, jejich obtížnost a mimořádnou náročnost však konkrétně nehodnotí a opět se zcela nesprávně uchyluje k argumentaci, že navýšení mimosmluvní odměny je dáno mimořádnou složitostí a náročností trestního řízení, a k obecným proklamacím o nutnosti obhajoby orientovat se v odborných vyjádřeních, znaleckých posudcích, seznámit se s náročnou trestněprávní

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

problematikou, bez návaznosti na konkrétní úkony právní služby. Jen pro případ je možno uvést, že soud I. stupně shledal důvod pro přiznání trojnásobné odměny za účast u výslechu svědkyně N. [REDAKCE] který se vůbec nekonal, což je z hlediska ust. § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. naprosto nepřijatelné, argumentace žalobkyně, že i k tomuto výsledku bylo třeba se náležitě připravit je nepřipadná, jestliže je účtován úkon právní služby za účast u výslechu. Soud I. stupně se nijak nevypořádal s podáním žalobkyně ze dne 16.5.2019 (č.l. 334) v němž byly jednotlivé úkony právní služby specifikovány, v této souvislosti je však nutno souhlasit s námitkou žalované, že tam uváděná náročnost jednotlivých úkonů se stále opakuje. Těžko lze uvěřit tomu, že např. účast u výslechu svědka [REDAKCE] L. [REDAKCE] rvačického dne 1.3.2005 od 9:00 do 11:15 hodin byla náročná, protože bylo třeba se seznámit s tam uvedenou problematikou a že s toutéž problematikou se obhájce speciálně seznamoval k výslechu téhož svědka v tentýž den od 12:00 do 13:50 hodin, tedy, že za oba tyto účtované úkony právní služby je třeba přiznat trojnásobnou odměnu, nehledě k tomu, že je účtován úkon právní služby za účast u výslechu svědka, nikoli za přípravu k tomuto výslechu.

31. Odvolací soud se neztotožňuje s názorem soudu I. stupně o legitimním očekávání žalobkyně, že jim bude přiznána trojnásobná náhrada za úkon právní služby, z důvodu, že taková byla přiznána v jiném řízení. Každý úkon právní služby v tom konkrétním řízení musí být posuzován samostatně a na základě rozhodných okolností týkajících se té které věci, jestliže byla v minulosti trojnásobná odměna za jiné řízení přiznána, nelze z toho usuzovat, ani očekávat, že bude přiznána vždy za všechny úkony právní služby v jiném řízení.
32. Soud I. stupně nesprávně rozhodl o nákladech řízení, neboť zcela pomínil, že v řízení bylo uplatněno několik nároků, na náhradu nemajetkové újmy, na náhradu škody, na náhradu ušlého zisku a jen co do nároků na náhradu majetkové újmy jsou žalobkyně s ohledem na předcházející pravomocná rozhodnutí (zamítnutí částky 5 135 758 Kč a 1 297 670 Kč) převážně neúspěšné. Rozhodnutí o nákladech řízení je rovněž nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak soud dospěl k odměně za jeden úkon právní služby ve výši 9 860 Kč, nutno však dodat, k námitce žalované, že jednání dne 19.2.2015, 30.4.2015 a 14.1.2016 se dle obsahu spisu konala.
33. S ohledem na shora uvedené byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. co do zaplacení částky 490 932 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 28.4.2012 do zaplacení a ve výroku III. o nákladech řízení zrušen dle ust. § 219a odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení dle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř., současně bylo rozhodnuto podle ust. § 221 odst. 2 o.s.ř., že v dalším řízení věc projedná a rozhodne jiný soudce téhož soudu, neboť nebyl dodržen závazný právní názor odvolacího soudu a v řízení dochází k závažným vadám.
34. Část výroku I. o příslušenství z částky 167 730 Kč a 5 520 Kč, nebyla odvoláním dotčena, možno dodat, že o tomto nároku rozhodl soud I. stupně opakovaně, přehlédl že jde o věc rozhodnutou rozsudkem ze dne 30.3.2013 č.j. 14 C 154/2011-208.
35. Na soudu I. stupně především bude, aby žalobkyně vyzval ke sdělení, zda již zahájily, či miní zahájit řízení o doprojednání dědictví po [REDAKCE] S. [REDAKCE] S. [REDAKCE] v závislosti na jejich sdělení potom zvolí další postup. Bude-li dědictví doprojednáno, podle výsledku dědického rozhodnutí zváží, zda bude v řízení pokračováno se všemi žalobkyněmi, či jen s některou z nich a bude-li se poté zabývat uplatněným nárokem na náhradu nákladů obhajoby, musí pečlivě zvažovat u konkrétních úkonů právní služby provedených v trestním řízení, zda jsou dány důvody pro mimořádné navýšení odměny dle ust. § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jak ve smyslu názoru vysloveného v předcházejícím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 16.2.2017 tak i ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2019 sp. zn. 30 Cdo 4016/2016. V konečném rozhodnutí bude rozhodovat i o nákladech tohoto odvolacího řízení, neopomene, že v řízení bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

uplatněno více nároků, že s některými z nich, s převážnou částí nároku na náhradu majetkové újmy, žalobkyně neuspěly (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20.12.2016 sp. zn. 30 Cdo 1435/2015).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí, potvrzujícímu výroku, lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř.

Proti tomuto rozhodnutí, rušícímu výroku, nelze podat dovolání.

Praha 27. února 2020

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.